

קיצור הדף היומי

יום שלישי, כ"ד בטבת תשפ"ב

מגילה • טז

'בלילה ההוא נרדה שנת המלך'

א. **מלכו של עולם**, ג. נדדו **עליונים** להבהילו **ותחתונים** בתפילה
ג. **שנת אחשורוש**, שנפל בדעתו למה הזמינה אסתר להמן
שמה לקחו עצה להרגני? ואין אוהב להודיעני- שיש אדם
שעשה לי טובה ולא פרעתיו? מיד 'ויאמר להביא את ספר הזכרונות
דברי הימים'. 'ויהיו נקראים' שנקראו מאיליהן.
'וימצא כתוב' ששמשי הסופר מוחק, וגבריאל **כותב**, כ"ש פסוק
כתב שלמעלה.
'לא נעשה עמו דבר' לא שאוהבים למרדכי, אלא ששונאים להמן.
'הכין לו' לו הכין.

'ועשה כן למרדכי' א"ל: איזה מרדכי? - א"ל: 'היהודי' - א"ל: הרבה יש
- א"ל: 'היושב בשער המלך' - א"ל: מספיק שיטול מכס בכפר אחד
או צד נהר אחד, א"ל: 'אל תפל דבר מכל אשר דברת'.
'ויקח המן את הלבוש ואת הסוס'
הלך ומצאו למרדכי מלמד הלכות קמיצה לרבנן,
אמר מרדכי לרבנן: להורגני בא, לכו מלפניו שלא תיכוו בגחלתו,
נתעטף מרדכי להתפלל, הגיע המן וחיכה שיגמור תפילתו,
כששמע במה עסקו א"ל: מלא קומץ שלכם דחה י' אלפים כיכר שלי
וכשרצה להלבישו ולהרכיבו א"ל: שאינו כבוד עד שירחץ ויסתפר,
שלחה אסתר לסגור המרחץ והספרים, ונאלץ לרחצו ולספרו
בעצמו

וכשא"ל שיעלה וירכב א"ל: שכחוש מימי תעניתו, התכופך שיעלה
עליו ואז בעט בו, שאלו: לא כתיב לכו 'בנפל אויבך אל תשמח'?
א"ל: זה בישראל, אבל בכם כתוב 'ואתה על נמותימו תרוך'.
'ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו'
ראתהו בתו שהיתה בגג, סברה שהרוכב אביה והמוליך מרדכי,
וזרקה עביט של בית הכסא על ראשו, וכשראתה שאביה הוא
נפלה מהגג ומתה. וזהו ['וישב מרדכי אל שער המלך' לשקו ולתעניתו].
'והמן נדחף אל ביתו, אבל על בתו וחפוי ראש' על העביט.

'ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו.. ויאמרו לו **חכמיו**
שכל האומר דבר חכמה, אפילו באומות העולם - נקרא **חכם**.
'אם מזרע היהודים מרדכי.. אם הוא משאר שבטים יכלת לו, אבל
אם **מיהודה** ד"ך בערף אויבך' או בנימין אפרים ומנשה, אינך יכול
לו.
'כי נפל תפול לפניו' ב' נפילות, שאומה זו כשעולין- עד לכוכבים.
'וסריסי המלך הגיעו ויבהילו' שהביאוהו בבהלה ולא רחץ מטינופו.

'כי אין הצר שוה בנזק המלך' לא **חושש** לנזק המלך, שהרג ושתי
ועכשיו אותי.
'ויאמר המלך.. ויאמר לאסתר.. בלי מתורגמן, כיון שא"ל: מבית שאול אני.
'ותאמר.. איש צר.. המן הרע.. הראתה כלפי אחשורוש, ומלאך סטרה
כלפי המן.
'והמלך קם בחמתו.. והמלך שב' מקיש שיבה לקימה - בחימה,
שמלאכי השרת נדמו לשליחי המן ועקרו אילנות מבוסתנו.
וכששב 'והמן נופל על המטה' שהפילו מלאך עליה, אמר ויי מבית ומחוץ
'ויאמר חרבונה.. באותה עצה היה, כיון שראה כן - מיד ברח.
'וחמת המלך שככה' אחת לה' ואחת לאחשורוש ג. על אסתר וושתתי.
[לכלם נתן.. חליפות.. ולבנימין.. חמש חליפת' - רמז לו, שעתיד פסוק
לצאת ממנו בן שיצא בחמשה לבושי מלכות,
ד' ומרדכי יצא.. בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב.. ברוך וארגמן'.
'ויפל על צוארי בנימן אחיו' על שני מקדשים שבחלקו שייחרבו,
'ובנימן בכה על צואריו' על משכן שילה שבחלקו שייחרב.
'עיניכם ראות ועיני אחי בנימן' שאין בלבי עליכם כבנימין שלא מכרני,
'כי פי המדבר' כפי - כן לבי.
'ולאביו שלח.. מטוב מצרים' יין ישן, שדעת זקנים נוחה הימנו.
'וישתחו ישראל על ראש המטה', שועל בזמנו השתחוה לו.
'וינחם אותם וידבר על לבם' נר אחד היאך יכבה עשרה נרות?]

ליהודים היתה אורה תורה ושמחה יו"ט וששון מילה ויקר תפילין,
'ואת פרשנדתא.. - עשרת בני המן' צריך לאמרם בנשימה אחת.
• ר"יו: ו' דויזתא צריך למותחה.
• ר"ש מכ"ת: כל השירות אריח על גבי לבינה חוץ מזו ומלכי
כנען, שאריח ע"ג אריח, ולבינה ע"ג לבינה.

'ויאמר המלך.. בשושן.. הרגו היהודים.. ומה שאלתך' שסטרו מלאך על פיו
'ובבאה לפני המלך אמר עם הספר' יאמר בפה מה שכתוב בספר.
'דברי שלום ואמת' שצריכה שרטוט **כאמיתה** של תורה ס"ת
'דברי הצומות וזעקתם ומאמר אסתר שניהם קיים את דברי הפרים האלה'.
'ורצוי לרוב אחיו' ולא לכל, שפירשו ממנו מקצת סנהדרין.

לעילוי נשמת החכם השלם הרב משה חי אברהם זצוקל